

Špela Borko

UVODNIK

Tradicionalni chilli con/sin carne. Sedimo v članski vasi in tečajniki me sprašujejo, kakšna je pravzaprav zgodba te nenavadne infrastrukture. Pojasnilo ni ne lahko, ne enoznačno.

Začelo se je pred približno petimi leti. No, v bistvu se je začelo z Veteransko pred dobrimi 40 leti. Hm, če smo natančni, se je začelo pred dobrimi 50 leti, z odkrivanjem Najdene. Ah, pustimo detalj začetkov, bom nadaljevala s prostorom, v katerem sedimo. Najprej je bila streha. Vskoči Matic: Neee, najprej je bila tenda, ki je dobila stebre. Oglasi se Matija: Ni res, najprej je bila miza, okoli katere je zrasla hiša. V duhu teoretskega fizika nadaljuje z argumentacijo: Kar pogledjte, tla so oblikovana po mizi in ne miza po tleh. Vdam se, verjetno je bila res najprej miza. Čeprav, zakaj bi imeli mizo brez strehe?

Kaj je bilo najprej? Verjetno je bila najprej Najdena, tam nekje pred par milijoni let. Potem je bilo Društvo (1910). Enkrat v 70-ih je po Najdeni začela razgrajati t. i. zlata generacija. Čez leta so ji sledile nove, medtem ko so se odhajajočim dogajale kariere, družine in življenje na sploh. Nekje vmes se je rodila Veteranska akcija, saj so »ta zlati« želeli ohranjati vezi. Veteranska je sčasoma zrasla in zaobjela cel ferajn. Zgodila se je Galacijevka. In tenda. In miza (ali obratno). In stene. In nova streha. Galacijevka se je povezala v Najdeno. Odprla se je Radošca 1, pa Radošca 2, Mardi še čaka. Mejli letijo sem ter tja. Veterani letom pri-

merno vpeljejo rutino. Vedra. Jetrca. Golaž. Podporni stebri. Foto gnjavator. Ukraden agregat. Vedra. Nov pod. Ne, članska vas nima lastnika. Ne, to ni načrtno zgrajeno, zgolj posledica (dez-)organizirane anarhije. Tale uvodnik pravzaprav pišem prav v članski vasi, enkrat sredi noči, mnogo preden je bil Glas podzemlja 2023 sploh postavljen. Jure ravno skače čez ogenj. Pogrešamo Žana. Zabilelo me je pri srcu, ko nisem vedela, koga poklicati za dovoljenje za žur. članska vas pač je. Oaza kaosa sredi urejenih življenj.

Koledar se je obrnil in prišel je trenutek, ko sem morala popraviti tipkarske napake nočnega napada navdih in ovrednotiti, ali je sploh primeren za objavo. Kako oceniti prispevek? Člani smo raznoliki. Nekateri nadarjeni za pisanje, drugi za fotografiranje, tretji za terensko delo. Zadnja štiri leta sem kot glavna urednica sledila načelu, da ni na meni, da sodim kvaliteto dela, dokler je prispevek napisan v članskem duhu. Še več, zdi se mi dobro, da Glas podzemlja povzema pestro paleto mnenj, karakterjev in sposobnosti. V prispevke sem se želela minimalno vtikati. Večkrat sem zavrnila neujne slogovne popravke članov uredništva, saj vsebina odraža avtorja, z vsemi napakami vred. Nekateri radi pišete celodstavčne povedi, s petimi in-i in brez ene same vejice. Pri nekaterih se sprašujem, ali je tudi dejanski miselni tok avtorja tako brez repa in glave? Fotografija je sploh posebno poglavje, polna karakterjev in kresočih se mnenj. Morebiti je

kakšna tonsko neuravnovešena (karkoli že to pomeni) slika brezdanjega brezna večjega formata, kot bi si objektivno zaslužila. A nič za to, tako kot se trmasto otepamo profesionalizacije ferajna, se uredništvo otepa profesionalizacije Glasu podzemlja. Na Članih pa je, da presodijo, ali si njihov prispevek zasluži tiska v 160 izvodih. Verjetno se marsikdaj ravno najbolj nadarjeni najbolj sprašujejo – te je treba zgolj malce spodbuditi, da se izlevijo.

Pred kratkim sem bila v Ledenem dolu z Vidom in Maticem. Krasna akcija, polna norčavosti in jamskega matra, me je zopet spomnila, zakaj se po desetih letih jam še nisem naveličala. Šale brez jamske utrujenosti pač niso sočne, ponedeljki brez postjamskih bolečin so čista depresija in čakanje petkov brez obeta novih globin ni niti malo vznemirljivo. A ferajn niso samo rožice. Zadnje čase se spet učim početi tisto, kar želim, in ne, kar mislim, da se pričakuje od mene. Da ne bo pomote, lenoba je nasprotno od dejavnosti in nedelo ni odgovor. Na pamet mi pade rek iz preteklosti, »drkam kurac gledam bloke«. Današnji ekvivalent bi verjetno zamenjal penis s telefonom in bloke z instičem, obe varianti pa povzemata nekvalitetno zapravljanje omejenega časa. Trudim se, da svoj čas porabim na dober način, a ne zaradi pričakovanj drugih, temveč zaradi sebe. Zdi se mi pomembno, da povem to misel naglas, morebiti jo bo kakšen mlajši Član slišal.

Dragi bralec, upam, da boš ob Glasu podzemlja 2023 užival. Loti se ga počasi in z užitkom, to ni ne reel ne tiktok. Včasih zahteva zvrhano mero zbranosti, pa še potem ne garantiram, da boš zmoغل slediti kompleksnim miselnim vzorcem sočlanov. Naj te vsebina navdahne, da izbrskaš kovačijo iz omare in pogledaš pod površje. Da morebiti dobiš idejo za nov članek, predavanje ali projekt. Da kvalitetno zapraviš svoj čas, za stvari, ki jih imaš rad.

Dobrodošel v Glasu podzemlja 2023. |

